

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΒΗΘΑΝΙΑΝ

Τήν Κυριακὴν, 18^η / 31^η Μαΐου 2020, Κυριακὴν τῆς μνήμης τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῶν καταδικασάντων τὸν Ἄρειον καὶ δογματισάντων τὸ ὁμοούσιον τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ συνταξάντων τὰ ὀκτὼ πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἀναπληρῶν τὴν ἔλλειψιν πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν, λόγω διαδόσεως τοῦ κορονοϊοῦ, ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου Μάρθας καὶ Μαρίας, συλλειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου, ἐφημερίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δημητρίου καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου.

Ἐπὶ τῷ γεγονότι τούτῳ ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε τὸ κάτωθι Μήνυμα:

“Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς Οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων τῶν Ὁρθοδόξων τὰ συστήματα εὐσεβοῦντες πιστῶς ἑορτάσωμεν. Οὗτοι γάρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα εὐσεβοφρόνως καθεῖλον καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον πρό τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν σὺν Πατρί τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ἐν μιᾷ θεότητι Τριάδα Ὁμοούσιον», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον, Κυριακῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἑορτάζομεν τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῶν συναθροισθέντων ἐκ πάσης τῆς Οἰκουμένης τῇ πνευμακινήτῳ ἀποφάσει τοῦ ἁγίου καὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ Αὐτοκράτορος ἐν τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Διὸ καὶ τὴν εὐχαριστήριον ἀναίμακτον θυσίαν ταύτην προσφέρομεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ τοῦ ἁγιάσματος Αὐτοῦ.

Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ οἱ φύλακες τῆς ἱερᾶς καὶ ἀποστολικῆς Παραδόσεως, δηλονότι τῆς σωτηριώδους διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. «Ἀδελφοί στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι’ ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Β΄ Θεσ. 2,15) παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος.

Οἱ Πατέρες δέ οἱ ὅποιοι καλοῦνται «θεοφόροι», τουτέστι φορεῖς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἀφ’ ἐνός μὲν, ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας (Β΄ Κορ. 8,19), ἀφ’ ἐτέρου δέ ἀνεδείχθησαν διὰ τοῦ ἔργου καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν Πνευματικοὶ γεννήτορες, δηλαδή Πατέρες τῶν πιστῶν μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐπιστέλλει ὁ ἱερώτατος Παῦλος τοῖς Κορινθίοις: «Ἐάν

γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχῃτε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας· ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐγώ ὑμᾶς ἐγέννησα», (Α΄ Κορ. 4,15).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ θεόπνευστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν τά ἐχέγγυα τῆς ἀνοθεύτου καί ὑγιαινούσης διδασκαλίας καί πίστεως, τήν ὁποίαν διετύπωσαν ἐν τοῖς δόγμασιν καί περιεχαράκωσαν διὰ τῶν ἱερῶν κανόνων ἐν ταῖς οἰκουμενικαῖς καί διαφόροις τοπικαῖς Συνόδοις. Διὰ τοῦτο καί ἀναγνωρίζονται ὡς Οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι καί φωστῆρες, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός αὐτῶν: «Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμών, Πατρός, καί Υἱοῦ, καί Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογμάτισε καί φύσιν, καί τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τά πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου, Νικαίας τό καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ὁ ὑμνωδός ἐνταῦθα ἀποκαλεῖ τοὺς ἁγίους Πατέρας «τά πάγχρυσά στόματα τοῦ Θεοῦ Λόγου». Καί τοῦτο, διότι οὗτοι ἐδογμάτισαν τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τό ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τήν μίαν οὐσίαν καί φύσιν τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος. Προσέτι δέ ἐδογμάτισαν τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τό ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τήν ἐνσάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Τοῦτο δέ ἐπέτυχον σκεπτόμενοι, κατὰ Γρηγόριον τόν Θεολόγον, οὐχί ἀριστοτελικῶς ἀλλ' ἀλιευτικῶς. Κατά δέ τόν ὑμνωδόν «Ὁλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καί τῷ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τό μακάριον, καί σεπτόν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν· ... καί τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες, ἐξέθεντο».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ διατύπωσις τῶν θείων δογμάτων τῆς πίστεως ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ὡς πηγὴν ἐμπνεύσεως τήν ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν, δηλονότι αὐτήν ταύτην τήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τήν ἐν τῷ ἐνανθρωπήσαντι Υἱῷ καί Λόγῳ Αὐτοῦ κορυφωθεῖσαν καί τελειωθεῖσαν καί ἔκτοτε ἀμετάβλητον ἔσαεἰ παραμένουσιν, ἔνεκεν τούτου εἴρηται: «Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δέ ἐμοὶ λόγοι οὐ μὴ παρελεύσονται», (Μάρκ. 13,31).

Ἐξ ἀντιθέτου ἡ τῶν αἰρετικῶν διατύπωσις τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως ἔχει ὡς πηγὴν τήν ἰδίαν αὐτῶν ἐπίνοιαν, τουτέστιν τοὺς σεσοφισμένους μύθους, (Β' Πέτρ. 1,16) καί τοὺς διεστραμμένους διαλογισμούς αὐτῶν, κατὰ τό προειρημένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου: «ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», (Πράξ. 20, 29-30).

Τοιοῦτοι ἀκριβῶς «ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα» ἀπεδείχθησαν οἱ ἀμετανόητοι αἰρεσιάρχαι Ἀρειος, ἀρνούμενος τήν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Μακεδόνιος ὁ Πνευματομάχος καί Νεστόριος, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε τομὴν καί διαίρεσιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἡ δέ διδασκαλία τῶν λοιπῶν ψευδοδιδασκάλων παλαιοτέρων καί νεωτέρων / συγχρόνων συνδέεται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως μέ τοὺς προαναφερθέντας αἰρεσιάρχας.

Ἰδοὺ διὰ τί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ ἐορτίως «τά πάγχρυσα στόματα» αὐτῆς, τουτέστιν τοὺς ἀγίους Πατέρας καὶ δὴ τοὺς ἐν Νικαίᾳ τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ συναθροισθέντας τῷ ἔτει 325 μ.Χ. Οὗτοι ὡς ἄμεσοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, λοιδορούμενοι, βλασφημούμενοι καὶ διωκόμενοι καὶ ἐν ἐξορίαις γενόμενοι, ἀνεδείχθησαν «δοῦλοι γνησιώτατοι τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος μύσται ἱερώτατοι, κατὰ τὸν ὕμνωδόν. Τοῦ «ἐνθέου τούτου κηρύγματος» καρπὸς εἶναι τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, τό ἐπ' Ἐκκλησίαις καὶ θείαις Λειτουργίαις ἀναγιγνωσκόμενον.

Ἡμεῖς δέ μετὰ τῶν ἀγίων Θεοφόρων Πατέρων, τῶν τὴν Ἀειπάρθενον καὶ Ὑπερευλογημένην Μαρίαν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀνακηρυξάντων καὶ μετὰ παρρησίας ὁμολογησάντων, εἵπωμεν σὺν τῷ ὕμνωδῷ: «὘ν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἀγίοις, θεωροῦντές σου τάς ὑψώσεις Χριστέ, τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν Σου τὴν φωτειδῇ τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνοῦμέν σου τὰ παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἔνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ ἀπάλλαξον τὸν κόσμον σου ἅπαντα τῆς ἀνθρωποκτόνου λοιμῶδους νόσου τοῦ κορονοϊοῦ. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καὶ ἐν Χριστῷ ὑγίεινα”.

Τὴν μεσημβρίαν, ἡ γηραιά καὶ ἀφωσιωμένη καθηγουμένη μοναχὴ Εὐπραξία μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν Συνοδείαν Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας